

Europos Sąjungos
Taryba

Briuselis, 2019 m. lapkričio 4 d.
(OR. en)

13700/19

**POLGEN 175
INST 332
CODEC 1567
PE 247**

PRIDEDAMAS PRANEŠIMAS

nuo:	Europos Komisijos generalinio sekretoriaus, kurio vardu pasirašo direktorius Jordi AYET PUIGARNAU
gavimo data:	2019 m. spalio 31 d.
kam:	Europos Sąjungos Tarybos generaliniam sekretoriui Jeppe TRANHOLMUI-MIKKELSENUI
Komisijos dok. Nr.:	COM(2019) 553 final
Dalykas:	KOMISIJOS NUOMONĖ dėl Europos Parlamento reglamento, kuriuo nustatomos ombudsmeno pareigų atlikimą reglamentuojančios nuostatos ir bendrosios sąlygos (Europos ombudsmeno statutas) ir panaikinamas Sprendimas 94/262/EAPB, EB, Euratomas, projekto

Delegacijoms pridedamas dokumentas COM(2019) 553 final.

Pridedama: COM(2019) 553 final

Briuselis, 2019 11 19
COM(2019) 553 final

NOTE

This language version reflects the corrections done to the original EN version retransmitted under COM(2019) 553 final/3 of 18.11.2019

KOMISIJOS NUOMONĖ

dėl Europos Parlamento reglamento, kuriuo nustatomos ombudsmeno pareigų atlikimą reglamentuojančios nuostatos ir bendrosios sąlygos (Europos ombudsmeno statutas) ir panaikinamas Sprendimas 94/262/EAPB, EB, Euratomas, projekto

KOMISIJOS NUOMONĖ

dėl Europos Parlamento reglamento, kuriuo nustatomos ombudsmeno pareigų atlikimą reglamentuojančios nuostatos ir bendrosios sąlygos (Europos ombudsmeno statutas) ir panaikinamas Sprendimas 94/262/EAPB, EB, Euratomas, projekto

2019 m. kovo 25 d. Europos Parlamentas, vadovaudamasis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 228 straipsnio 4 dalimi, išsiuntė Europos Komisijai raštą, kuriuo jos paprašė pateikti nuomonę dėl Europos Parlamento reglamento, kuriuo nustatomos ombudsmeno pareigų atlikimą reglamentuojančios nuostatos ir bendrosios sąlygos (Europos ombudsmeno statutas) ir panaikinamas Sprendimas 94/262/EAPB, EB, Euratomas, projekto, priimto per 2019 m. vasario 12 d. plenarinį posėdį.

Komisija palankiai vertina reglamento projektą, kuriuo pirmą kartą nuo Lisabonos sutarties įsigaliojimo peržiūrimas Ombudsmeno statutas. Daugeliu siūlomų pakeitimų įtvirtinama arba tobulinama dabartinė praktika. Tačiau Komisija nesutinka su kai kuriais pakeitimais ir (arba) norėtų pateikti pastabų dėl tam tikrų aspektų (žr. toliau).

5 KONSTATUOJAMOJI DALIS. REKOMENDACIJOS DĖL TEISMO SPRENDIMŲ TAIKymo

Reglamento projekto 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad ombudsmenas „turi teisę parengti rekomendacijas tais atvejais, kai mano, kad Sąjungos institucija, organas, tarnyba ar agentūra netinkamai taiko teismo sprendimą“.

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) ES sutartyse nėra jokio teisinio pagrindo, kuriuo remdamasis ombudsmenas galėtų vertinti teismo sprendimo taikymą. Sutartyse nustatyta išsami teisių gynimo priemonių sistema, kuria siekiama užtikrinti, kad institucijos tinkamai taikytų teismo sprendimus. Konkrečiau, SESV 266 straipsnyje nustatyta: „Institucija, įstaiga ar organas, kurio aktas buvo paskelbtas negaliojančiu arba kurio neveikimas pripažintas prieštaraujančiu šiai Sutarčiai, privalo imtis būtinų priemonių Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti.“ Institucijos deda visas pastangas, kad įvykdytų šią pareigą, kuri yra Sąjungos teismų sistemos kertinis akmuo. Komisija primena, kad jeigu suinteresuotosios šalies netenkina priemonės, kurių imtasi, ji gali pradėti procedūrą pagal SESV 263 straipsnį, o jeigu institucija nesiima veiksmų, suinteresuotoji šalis tam tikromis sąlygomis galėtų imtis veiksmų pagal SESV 265 straipsnį. Be to, ta šalis gali pareikšti ieškinį dėl žalos atlyginimo pagal SESV 340 straipsnį. Todėl, nors ombudsmenas, vertindamas institucijos veiklą tyrimo metu, gali atsižvelgti į Teisingumo Teismo sprendimą, Teismo sprendimų taikymo vertinimas neįeina į jo įgaliojimus.
- (2) Konstatuojamoji dalis yra nesuderinama su SESV 228 straipsnio 1 dalies antra pastraipa, kurioje nustatyta, kad ombudsmenas atlieka tyrimus, „išskyrus atvejus, kai įtariamieji faktai yra ar buvo nagrinėjami teismine tvarka“. Kaip yra nurodęs Teismas, Sutartimi įsteigta ombudsmeno institucija suteikia piliečiams alternatyvą teisių gynimui pareiškiant ieškinį Sąjungos teisme, kad būtų apsaugoti jų interesai, ir

akivaizdu, kad abi teisių gynimo priemonės negali būti taikomos tuo pačiu metu¹. Ši nuostata įtraukta į dabartinio statuto 1 straipsnio 3 dalį, kurioje aiškiai nurodyta, kad „ombudsmenas negali kištis į teismų bylas ar ginčyti teismo sprendimo teisingumą“ ir paliekama siūlomame statute, šiek tiek patikslinus formuluotę pridėdant, kad ombudsmenas negali kvestionuoti teismo kompetencijos priimti sprendimą. Kad galėtų pateikti institucijoms rekomendacijas dėl konkretaus sprendimo įgyvendinimo, ombudsmenas turėtų aiškinti sprendimą. Tačiau tai yra Teismo kompetencija. Iškilus abejonių dėl sprendimo esmės ar apimtys, Teisingumo Teismas bet kurios iš bylos šalių ar suinteresuotos Sąjungos institucijos prašymu pateikia reikiamus paaiškinimus (Protokolo Nr. 3 dėl Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 43 straipsnis).

- (3) Pagal SESV 228 straipsnio 1 dalį ombudsmenas neturi įgaliojimų atlikti tyrimų dėl Teisingumo Teismo netinkamo administravimo atvejų, „kai šis vykdo teismines funkcijas“. Siūloma konstatuojamąja dalimi iš esmės būtų *ex post* apeinamas šis draudimas: ombudsmenui būtų suteikta galimybė aiškinti sprendimus ir teikti pastabas dėl jų įgyvendinimo, nors tai yra išimtinė teismų kompetencija.

2 STRAIPSNIO 2 DALIS. DUOMENŲ APSAUGOS TAISYKLIŲ LAIKYMASIS

2 straipsnio 2 dalis reikalauja, kad ombudsmenas informuotų Sąjungos institucijas, organus, tarnybas ar agentūras apie skundus, laikydamasis ES asmens duomenų apsaugos nuostatų.

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes jame teisingai pabrėžiama, kad ombudsmenas taip pat privalo laikytis ES duomenų apsaugos taisyklių.

2 STRAIPSNIO 4 DALIS. SKUNDO PATEIKIMO TERMINO PRATĘSIMAS

2 straipsnio 4 dalyje nustatyta: „Skundas turi būti pateiktas ne vėliau kaip per trejus metus nuo tos dienos, kai skundo pateikėjas sužinojo apie faktus, kuriais jis grindžia savo skundą, ir tik po to, kai dėl to buvo tinkamai kreiptasi į atitinkamas institucijas, organus, tarnybas ir agentūras.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytos priežasties.

Neatrodė, kad dėl dabar nustatyto 2 metų laikotarpio būtų kilę kokių nors problemų, ir nėra jokio konkretaus pagrindo pratęsti šį laikotarpį dar vienais metais. Be to, kuo daugiau laiko yra praėję, tuo sunkiau administracijai išspręsti iškeltą problemą. Todėl šis pasiūlymas neatitinka nei administravimo institucijų, nei piliečių interesų.

3 STRAIPSNIO 8 DALIS. KOMISIJOS NUOMONĖS PATEIKIMO TERMINO PRATĘSIMAS

3 straipsnio 8 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas, tyrimo metu nustatęs netinkamo administravimo atvejį, praneša apie tai atitinkamai institucijai, organui, tarnybai ar agentūrai ir prireikus pateikia rekomendacijas. Taip informuota institucija, organas, tarnyba ar agentūra per tris mėnesius pateikia ombudsmenui išsamią nuomonę. Atitinkamai institucijai, organui, tarnybai ar agentūrai pateikus pagrįstą prašymą, ombudsmenas gali tą terminą pratęsti ne ilgiau kaip dviem mėnesiais. Jei atitinkama institucija, organas, tarnyba ar agentūra nepateikia nuomonės iki trijų mėnesių termino arba pratęsto termino pabaigos, ombudsmenas gali nutraukti tyrimą be tokios nuomonės.“

¹ Sprendimo *Lamberts prieš Europos ombudsmeną*, T-209/00, EU:T:2002:94, 65 ir 66 punktai. Europos Teisingumo Teismas, išnagrinėjęs apeliacinį skundą byloje C-234/02 P, EU:C:2004:174, šį sprendimą paliko nepakeistą.

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes jis atitinka dabartinę praktiką.

- Pagal dabar galiojančią taisyklę tais atvejais, kai ombudsmenas, priėmęs sprendimą dėl netinkamo administravimo, pateikia rekomendacijas, Komisija turi atsakyti per 3 mėnesius. Teoriškai šis terminas negali būti pratęstas, tačiau praktiškai Komisijos prašymu jis paprastai gali būti pratęstas du kartus po vieną mėnesį. Siūlomas tekstas atitinka šią praktiką.
- Nuostata, kad terminas gali būti pratęstas tik gavus pagrįstą prašymą ir kad, jeigu nuomonė nepateikiama, ombudsmenas gali baigti tyrimą be tokios nuomonės, taip pat atitinka dabartinę praktiką.

NAUJOS NUOSTATOS DĖL (PSICHOLOGINIO IR SEKSUALINIO) PRIEKABIAVIMO ATVEJŲ

- 14 straipsnio pirmoje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmenas įvertina procedūras, taikomas siekiant užkirsti kelią bet kokios rūšies ir pobūdžio priekabiavimui Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ir agentūrose, ir mechanizmus, skirtus nubausti už priekabiavimą atsakingus asmenis. Ombudsmenas parengia atitinkamas išvadas, ar tos procedūros atitinka proporcingumo, tinkamumo ir aktyvių veiksmų principus ir ar jos suteikia nukentėjusiems asmenims veiksmingą apsaugą ir paramą.“
- 14 straipsnio antroje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmenas laiku išnagrinėja, ar Sąjungos institucijos, organai, tarnybos ir agentūros tinkamai nagrinėja bet kokios rūšies ir pobūdžio priekabiavimo atvejus ir teisingai taiko numatytas su skundais toje srityje susijusias procedūras. Ombudsmenas parengia atitinkamas išvadas šiuo klausimu.“
- 14 straipsnio trečioje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmenas sekretoriате paskiria asmenį ar struktūrą, turinčią žinių priekabiavimo srityje, galinčią laiku įvertinti, ar Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ir agentūrose yra tinkamai sprendžiami bet kokios rūšies ir pobūdžio priekabiavimo atvejai, įskaitant seksualinį priekabiavimą, ir prireikus galinčią teikti konsultacijas savo pareigūnams ir kitiems tarnautojams.“

Komisija nesutinka su šiais pasiūlymais dėl toliau nurodytų priežasčių.

(1) Ombudsmenas jau turi kai kuriuos numatomus įgaliojimus:

- Ombudsmenas gali atlikti tyrimus remdamasis skundais arba savo iniciatyva. To pakanka nagrinėjant bet kokios srities netinkamo administravimo atvejus, įskaitant priekabiavimą. Todėl nebūtina įtraukti į Ombudsmeno statutą detalių nuostatų dėl priekabiavimo. Be to, nėra teisinio pagrindo į Ombudsmeno statutą įtraukti konkrečių nuostatų dėl priekabiavimo, nes nei SESV 228 straipsnyje, nei ES tarnybos nuostatuose (12a straipsnis) nenumatyta jokių konkrečių ombudsmeno įgaliojimų šiuo klausimu. Jei teisės aktų leidėjas būtų norėjęs suteikti tokius įgaliojimus ombudsmenui, jis būtų tuos įgaliojimus numatęs Tarnybos nuostatuose.

(2) Tarnybos nuostatuose jau įtvirtintos nuostatos dėl priekabiavimo ir jo padarinių, be to, turi būti atsižvelgiama ir į Tarnybos nuostatus, ir į šią sąvoką apibrėžiančią atitinkamą teismų praktiką:

- Tekste numatoma galimybė įvertinti „mechanizmus, skirtus nubausti už priekabiavimą atsakingus asmenis“. Pagal Tarnybos nuostatų 86 straipsnį šie klausimai sprendžiami taikant drausmines procedūras pagal Tarnybos

nuostatų IX priedą. Kadangi institucijos privalo laikytis Tarnybos nuostatuose nustatytų procedūrų, neaišku, į ką ombudsmenas, atlikdamas vertinimą, kreips daugiausia dėmesio. Net jei ombudsmenas padarytų išvadą, kad mechanizmai yra netinkami, tai negalėtų būti laikoma netinkamu administravimu, nes institucijos tik laikosi teisės akto.

- Pasiūlyme neatsižvelgiama į teisinius klausimus, susijusius su Tarnybos nuostatų 12 straipsniu, visų pirma į gausią teismų praktiką, susijusią su priekabiavimo apibrėžtimi. Priekabiavimo fakto nustatymas turi reikšmingų pasekmių skundo pateikėjui ir įtariamam priekabiautojui. Jis turi būti įtvirtintas sprendime, kuris gali būti skundžiamas teismine tvarka. Rekomendacijai negali būti taikoma teisinė peržiūra ir jos įgyvendinimas negali būti teisiškai užtikrintas.

(3) Atsižvelgiant į esamas nuostatas, kyla dubliavimosi ir šalutinio poveikio rizika:

- Komisijoje taikoma tvarka yra tokia: esant *prima facie* įrodymams (pirminiams įrodymams), Komisijos tyrimų ir drausmės tarnyba (IDOC) gali pradėti su įtarimais dėl priekabiavimo susijusį administracinį tyrimą. Kitose institucijose taikomos panašios procedūros. Dabartine šios nuostatos formuluote neužkertamas kelias darbo dubliavimuisi, ypač dėl to, kad siūlomoje 2 straipsnio 8 dalyje nereikalaujama, kad prašymas ar skundas būtų pateiktas pagal Tarnybos nuostatus. Taigi pasiūlymas nulemtų esamų institucijų struktūrų dubliavimąsi (visų pirma žr. Komisijos procedūrų vadovą ir *konfidencialių patarėjų* funkcijas). Vykdomosios įstaigos taip pat pagal su Žmogiškųjų išteklių generaliniu direktoratu sudarytus susitarimus dėl paslaugų lygio visus priekabiavimo atvejus perduoda nagrinėti Komisijos tyrimų ir drausmės tarnybai (IDOC).
- Be to, siūlomas pakeitimas gali turėti neigiamą šalutinį poveikį: darbuotojai gali turėti mažiau galimybių pasinaudoti teisių gynimo priemonėmis pagal Tarnybos nuostatus. Jeigu jie nuspręstų pateikti skundą ombudsmenui, jie negalėtų kreiptis į Teismą pagal Tarnybos nuostatų 91 straipsnio 2 dalį. SESV 270 straipsnyje nustatyta, kad „Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso spręsti Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus neperžengiant Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatuose ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygose nustatytų ribų ir laikantis juose numatytų sąlygų“.

(4) Kai kurios iš šių nuostatų nepatenka į ombudsmeno kompetencijos sritį:

- SESV 228 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad ombudsmenas turi įgaliojimus tirti galimus „netinkamo administravimo atvejus Sąjungos institucijų ar įstaigų veikloje“. Jeigu institucija ėmėsi veiksmų (arba jų nesiėmė), pažeisdama taikomas administracines taisykles, jie gali būti laikomi netinkamu administravimu, taigi, jie įeina į ombudsmeno įgaliojimų sritį. Tačiau tik tuo atveju, jeigu įtariamieji faktai yra priskirtini institucijai, nes ji ėmėsi veiksmų, kurie nulėmė tas aplinkybes, arba ji nesiėmė veiksmų tuo klausimu. Tai atitinka dabartinę Ombudsmeno statuto 2 straipsnio 4 dalį, kurios tekstas tuo klausimu pasiūlyme lieka toks pats: jame nustatyta, kad prieš kreipdamiesi į ombudsmeną, piliečiai turi būti kreipęsi tuo pačiu klausimu į institucijas ir gavę atsakymą, kuris jų netenkina, arba visai negavę atsakymo per pagrįstą laikotarpį.

- Į ombudsmeno įgaliojimus neįeina bendras nuolatinis politikos ir procedūrų vertinimas. Ombudsmenas nėra atsakingas už konkrečios institucijų veiklos nuolatinį tikrinimą ar priežiūrą. Ombudsmenas turi horizontalią kompetenciją visose srityse, kuriose nustatoma netinkamo administravimo atvejų.
- Ombudsmeno įgaliojimai ir vaidmuo, kaip nustatyta SESV 228 straipsnio 1 dalyje, yra bendro pobūdžio įgaliojimai ir neapsiriboja tokiomis teisės sritimis kaip priekabiavimas; jam suteikti įgaliojimai – tirti netinkamo administravimo atvejus, taigi nagrinėti skundus ir atlikti tyrimus, o ne konsultuoti kitų institucijų darbuotojus. Teikdamas konsultacijas dėl konkretaus atvejo, ombudsmenas negalėtų išlikti visiškai nešališkas ir nešališkai įvertinti situacijos: jeigu ombudsmenas teiktų konsultacijas darbuotojui konkrečiu atveju, dėl kurio vėliau ombudsmenui būtų pateiktas skundas, galėtų kilti interesų konfliktas.
- Pasiūlymu būtų didinami lūkesčiai, kurių ombudsmenas negalėtų patenkinti, nes efektyvių veiksmų gali imtis tik institucijos, laikydamosi darbuotojų teises ir pareigas reglamentuojančiuose Tarybos nuostatuose nustatytą procedūrą.

(5) Esama bendros metodo ir proceso problemos:

- Sunku įsivaizduoti, kaip ombudsmenas galėtų sužinoti apie visus priekabiavimo atvejus, jei apie juos ombudsmenui nebūtų pranešama teikiant skundus. Iš dabartinės šios nuostatos formuluotės atrodo, kad ombudsmenas turėtų *laiku* peržiūrėti (galimai savo iniciatyva) visus bet kurios ES institucijos nagrinėjamus priekabiavimo atvejus (t. y. ne tik seksualinio priekabiavimo atvejus).
- Ombudsmenas visada turėtų teikti rekomendacijas remdamasis tyrimo rezultatais, suteikęs institucijai galimybę pateikti pastabas. Jei rekomendacijos arba išvados būtų pateiktos nesilaikant tų procedūrų, būtų ignoruojama institucijos teisė pareikšti savo nuomonę ir tokios rekomendacijos arba išvados būtų grindžiamos neišsamia informacija.

(6) Neaiškios ir kai kurios kitos nuostatos:

- Ar 14 straipsnio antroje pastraipoje daroma nuoroda į visus atvejus, ar tik į institucijų nagrinėjamus atvejus?
- Kaip turėtų būti suprantamas žodis *išvados* (14 straipsnio pirmoje pastraipoje)?
- Kaip turėtų būti suprantami „*tinkamumo*“ ir ypač „*aktyvių veiksmų*“ principai (14 straipsnio pirmoje pastraipoje)?

NAUJOS NUOSTATOS DĖL SEKSUALINIO PRIEKABIAVIMO ATVEJŲ

- 2 straipsnio 8 dalyje nustatyta: „Ombudsmenui negalima pateikti skundų dėl Sąjungos institucijų, organų, tarnybų ir agentūrų bei jų pareigūnų ir kitų tarnautojų darbo santykių, išskyrus skundus dėl seksualinio priekabiavimo atvejų, kol atitinkamas asmuo nepasinaudojo visomis galimybėmis pateikti vidaus administracinius prašymus ir skundus, visų pirma procedūromis, nurodytomis Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų, nustatytų Tarybos reglamente

(EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 259/68² (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai), 90 straipsnyje, ir kol nepasibaigė terminai institucijai, organui, tarnybai ar agentūrai atsakyti į pateikti atsakymus.“

- Kaip nurodyta pirmiau, 14 straipsnio trečioje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmenas sekretoriato paskiria asmenį ar struktūrą, turinčią žinių priekabiavimo srityje, galinčią laiku įvertinti, ar Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ir agentūrose yra tinkamai sprendžiami bet kokios rūšies ir pobūdžio priekabiavimo atvejai, įskaitant seksualinį priekabiavimą, ir prireikus galinčią teikti konsultacijas savo pareigūnams ir kitiems tarnautojams.“

Komisija nesutinka su šiais pasiūlymais ir rekomenduoja išbraukti 2 straipsnio 8 dalyje esančią frazę „išskyrus skundus dėl seksualinio priekabiavimo atvejų“ dėl toliau išvardytų priežasčių.

Nors pirmiau pateiktos pastabos, susijusios su priekabiavimo atvejais, taip pat taikomos ir seksualiniam priekabiavimui, Komisijai kyla konkrečių abejonių dėl reglamento projekte siūlomo šios priekabiavimo formos išskyrimo:

- (1) Siūlomu reglamentu (visų pirma 2 straipsnio 8 dalimi) siekiama išplėsti ombudsmeno įgaliojimus viršijant Sutartyse įtvirtintą kompetenciją. Jei šios naujos nuostatos būtų priimtose, seksualinio priekabiavimo atveju darbuotojams nebereikėtų prieš kreipiantis į ombudsmeną pateikti prašymo pagal Tarnybos nuostatų 24 straipsnį arba 90 straipsnio 1 dalį arba skundo pagal 90 straipsnio 2 dalį, kaip to reikalaujama pagal galiojančią procedūrą. Tačiau akivaizdu, kad jei skundo pateikėjas neprivalėtų pirmiausia pasinaudoti visomis vidaus procedūromis, atitinkama institucija negalėtų būti laikoma atsakinga už tai, kad nesiėmė tinkamų priemonių, nes ji nebūtų turėjusi galimybės ištaisyti padėties. Kol institucijai nepranešama apie padėtį ir kol ji tos padėties neištaiso, seksualinis priekabiavimas priskirtinas tik tam darbuotojui. Institucija negali būti laikoma atsakinga už neveikimą, jei jai nebuvo pranešta apie padėtį ir nebuvo suteikta galimybė ją ištaisyti.
- (2) Kalbant apie skundus dėl seksualinio priekabiavimo, kaip ir visais kitais 2 straipsnio 8 dalyje nurodytais atvejais, institucija turėtų turėti galimybę įvertinti atvejį prieš bet kokią galimą kreipimąsi į ombudsmeną. Kaip nurodyta pasiūlymo 2 konstatuojamojoje dalyje ir 2 straipsnio 1 dalyje, ombudsmeno vaidmuo yra padėti atskleisti netinkamo administravimo atvejus Sąjungos institucijų, organų, tarnybų ir agentūrų veikloje. Todėl institucijos turėtų turėti galimybę įvertinti atvejį, įskaitant seksualinio priekabiavimo atvejį, ir jį išnagrinėti, prieš ombudsmenui pradedant nagrinėti, ar institucija tinkamai išnagrinėjo tą atvejį ir ar tai yra netinkamo administravimo atvejis.
- (3) Pasiūlyme neatsižvelgiama į įvairias Tarnybos nuostatuose nustatytas priemones ir kitas priemones, kurias šiuo pagrindu yra nustačiusios institucijos, pvz., Komisijos Žmogiškųjų išteklių generalinio direktorato nustatytas kovos su seksualiniu priekabiavimu priemonės (pvz., 2006 m. balandžio 26 d. Komisijos sprendimą C(2006) 1624/3).
- (4) Nors psichologinio ir seksualinio priekabiavimo skirtumai yra akivaizdūs, šiomis aplinkybėmis daryti skirtumą tarp šių skirtingų priekabiavimo formų nėra

² OL L 56, 1968 3 4, p. 1.

tikslinga. Tarnybos nuostatų 12 straipsnyje tokio darbuotojų teisių ir pareigų atskyrimo nėra, nes abiejų formų priekabiavimas gali būti labai žalingas.

(5) Seksualinio priekabiavimo atvejams taip pat taikomi punktai dėl priekabiavimo atvejų (žr. pirmesnę skirsnį), visų pirma punktai dėl:

- (1) poreikio atsižvelgti į gausią teismų praktiką, susijusią su priekabiavimo apibrėžtimi (2 punktas);
- (2) esamų struktūrų dubliavimosi (3 punktas);
- (3) konsultacijų darbuotojams (4 punkto antra įtrauka);
- (4) lūkesčių didinimo (4 punkto trečia įtrauka).

- 17 straipsnyje nustatyta: „Ombudsmenas priima šio reglamento įgyvendinimo nuostatas. Jos atitinka šį reglamentą ir apima nuostatas bent jau dėl: a) skundą pateikusio asmens ir atitinkamos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros procesinių teisių; b) pareigūnų ar kitų tarnautojų, pranešančių apie seksualinio priekabiavimo atvejus ir apie Sąjungos teisės pažeidimus Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ar agentūrose, kaip numatyta Pareigūnų tarnybos nuostatų 22a straipsnyje (informavimas apie pažeidimą), apsaugos; [...]“.

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) B punktas turėtų būti išbrauktas, nes ombudsmenas neturi specialios kompetencijos seksualinio priekabiavimo srityje, be to, pirmiausia turėtų būti pasinaudota visomis administracinėmis procedūromis.
- (2) Kalbant apie papildomas procesines apsaugos priemones skundų dėl seksualinio priekabiavimo atvejais, Tarnybos nuostatuose nedaroma skirtumo tarp skirtingų rūšių priekabiavimo. Todėl tos pačios apsaugos priemonės turėtų būti užtikrintos kaltinimus bet kurios rūšies, o ne tik seksualiniu priekabiavimu pateikusiems darbuotojams.

NAUJOS NUOSTATOS DĖL INFORMAVIMO APIE PAŽEIDIMĄ

- 5 straipsnio pirmos pastraipos pirmame sakinyje nustatyta: „Ombudsmenas reguliariai vertina atitinkamose Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ir agentūrose pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 22a straipsnį (informavimas apie pažeidimą) taikomą politiką ir procedūras ir prireikus pateikia konkrečias gerinimo rekomendacijas, kad būtų visiškai užtikrinta pareigūnų ir kitų tarnautojų, informuojančių apie faktus pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 22a straipsnį, apsauga.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytos priežasties.

Ombudsmenas nėra atsakingas už konkrečios kitų institucijų veiklos nuolatinį ir reguliary tikrinimą ar priežiūrą. Ombudsmenas gali nagrinėti šiuos klausimus remdamasis skundais arba naudodamasis savo įgaliojimais pradėti tyrimus savo iniciatyva, tačiau tik galimo netinkamo administravimo atvejais. Į ombudsmeno įgaliojimus neįeina bendras politikos ir procedūrų vertinimas.

- Reglamento projekto 5 straipsnio pirmos pastraipos antrame sakinyje nustatyta: „Gavęs prašymą, ombudsmenas gali pareigūnams ir kitiems tarnautojams konfidencialiai teikti informaciją, nešališkas konsultacijas ir ekspertines gaires dėl tinkamo elgesio esant Pareigūnų tarnybos nuostatų 22a straipsnyje nurodytiems faktams, be kita ko, dėl atitinkamų Sąjungos teisės nuostatų taikymo srities.“

Be to, 5 straipsnio antroje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmenas taip pat gali pradėti **tyrimus** remdamasis informacija, kurią pateikė pareigūnai ar kiti tarnautojai, informuojantys apie faktus pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 22a straipsnį ir galintys teikti informaciją konfidencialiai ir anonimiškai, kai nurodomi faktai gali reikšti netinkamą Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros administravimą. Siekiant sudaryti sąlygas šiam tikslui pasiekti, galima netaikyti su slaptumu susijusių taikytinų pareigūnų tarnybos nuostatų.“

Komisija nesutinka su šiais pasiūlymais dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) Ombudsmeno įgaliojimai – tirti netinkamo administravimo atvejus, o ne konsultuoti institucijų darbuotojus, jau nekalbant apie tų konsultacijų konfidencialumą. Teikdamas konsultacijas dėl konkretaus atvejo, ombudsmenas negalės išlikti visiškai nešališkas ir nešališkai įvertinti situacijos: jeigu ombudsmenas teiks konsultacijas darbuotojui klausimu, kuris vėliau taps ombudsmeno tyrimo objektu, gali kilti interesų konfliktas.
- (2) Nuoroda į Tarnybos nuostatų 22a straipsnį neatitinka Sutarčių. Tarnybos nuostatuose nustatyta išsami informavimo apie pažeidimą sistema ir pareigūnų pareiga informuoti savo instituciją arba Europos kovos su sukčiavimu tarnybą (OLAF). Ombudsmeno statusas grindžiamas SESV 228 straipsniu ir juo negali būti keičiamos darbuotojų teisės ir pareigos, nustatytos taikant kitokią SESV 336 straipsniu grindžiamą teisėkūros procedūrą. Tarnybos nuostatų 22b straipsnyje nustatyta, kad darbuotojas gali informuoti ombudsmeną tik prieš tai informavęs vieną iš 22a straipsnyje išvardytų asmenų ar organų. Taigi, siekiant išlaikyti nuoseklumą ir teisinį tikrumą, nuoroda turėtų būti daroma tik į 22b straipsnį, kad darbuotojai neturėtų abejonių dėl taikytinos procedūros.
- (3) Nuoroda į atleidimą nuo pareigos saugoti profesinę paslaptį turėtų būti išbraukta. Jeigu darbuotojas kreipiasi į ombudsmeną pagal Tarnybos nuostatų 22b straipsnį, nereikia prašyti, kad jis būtų atleistas nuo pareigos saugoti profesinę paslaptį. Kalbant apie kitus darbuotojus, tyrimas, pradėtas remiantis darbuotojo skundu pagal Tarnybos nuostatų 22b straipsnį, turėtų būti atliekamas laikantis tų pačių taisyklių ir procedūrų kaip ir bet kuris kitas ombudsmeno tyrimas. Speciali nuostata nebūtina.

Kaip minėta, Komisija nesutinka su reglamento projekto 17 straipsnio a ir b punktais, nes jie, be kita ko, apima informavimą apie pažeidimą (žr. pirmiau nurodytas priežastis).

AIŠKI NUORODA Į STRATEGINIUS TYRIMUS

3 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas, nedarydamas poveikio savo pirminėms pareigoms nagrinėti skundus, savo iniciatyva gali vykdyti labiau strateginio pobūdžio tyrimus, siekdamas nustatyti pasikartojančius ar ypač rimtus netinkamo administravimo atvejus, skatinti geriausią administravimo praktiką Sąjungos institucijose, organuose, tarnybose ir agentūrose ir iniciatyviai spręsti viešojo intereso struktūrinius klausimus, patenkančius į ombudsmeno kompetencijos sritį.“ (Taip pat žr. 7 konstatuojamąją dalį.)

Komisija sutinka su šiais pasiūlymais su sąlyga, kad ombudsmenas veiks neviršydamas savo įgaliojimų, t. y. netinkamo administravimo srityje.

STRUKTŪRINIS DIALOGAS IR VIEŠOS KONSULTACIJOS

3 straipsnio 3 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas, prieš teikdamas rekomendacijas ar bet kuriuo vėlesniu etapu, gali palaikyti struktūrinį ir nuolatinį dialogą su Sąjungos institucijomis, organais, tarnybomis ir agentūromis ir rengti viešas konsultacijas. Ombudsmenas taip pat gali sistemingai analizuoti ir vertinti atitinkamos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros pažangą ir pateikti tolesnes rekomendacijas.“

Komisija iš dalies sutinka su šiuo pasiūlymu.

- (1) Komisija pritaria struktūrinio ir nuolatinio dialogo principui, atsižvelgdama į tai, kad toks dialogas jau vyksta. Ombudsmenė savo 2018 m. metiniame pranešime pabrėžė esanti „dėkinga ES institucijoms, agentūroms ir įstaigoms už jų bendradarbiavimą atliekant šį darbą“³ ir ne kartą palankiai įvertino Komisijos atsakymus. 2017 m. Komisija įvykdė 76 % ombudsmeno siūlomų sprendimų, rekomendacijų ir kt. pasiūlymų. Taigi, dialogas turėtų vykti laikantis bendrai sutartos ir veiksmingos sistemos.
- (2) Komisija iš dalies gali sutikti su nuostata, kad ombudsmenas, „prieš teikdamas rekomendacijas ar bet kuriuo vėlesniu etapu“, gali rengti viešas konsultacijas. Dėl paties principo ji neprieštarauja. Ombudsmenas gali organizuoti viešas konsultacijas ir prireikus gali tai daryti lanksčiai, kaip tai jau yra daroma. Vis dėlto, ombudsmenas nėra sprendimus priimanti institucija, todėl tokių konsultacijų vaidmuo prieš teikiant rekomendacijas ir net bet kuriuo vėlesniu etapu yra neaiškus ir gali sukelti viešų lūkesčių dėl ombudsmeno galimybių inicijuoti naują politiką arba keisti jau esamą. Rengdamas rekomendacijas ombudsmenas turi visišką autonomiją įvertinti, ar ES institucijos ir įstaigos veikia vadovaudamosi gero administravimo principais. Galbūt būtų naudinga nustatyti konkrečius kriterijus, kokiais atvejais numatoma rengti viešas konsultacijas ir kokių tikslų. Be to, turi būti aišku, kad viešos konsultacijos dėl individualių atvejų yra griežtai draudžiamos, visų pirma dėl duomenų apsaugos priežasčių.
- (3) Komisija siūlo išbraukti žodį „sistemingai“. Žodis „gali“ jau suteikia ombudsmenui reikalingą lankstumą įvertinti pažangą, kada jis to benorėtų.

NAUJOS NUOSTATOS DĖL GALIMYBĖS SUSIPAŽINTI SU DOKUMENTAIS

- 3 straipsnio 4 dalyje nustatyta: „Sąjungos institucijos, organai, tarnybos ir agentūros turi pateikti ombudsmenui visą jo prašomą informaciją ir suteikti jam galimybę susipažinti su atitinkamais dokumentais. Galimybė susipažinti su įslaptinta informacija arba dokumentais suteikiama, jei laikomasi atitinkamos Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros konfidencialios informacijos tvarkymo taisyklių.

Įslaptintą informaciją arba dokumentus pagal pirmą pastraipą teikiančios institucijos, organai, tarnybos ar agentūros iš anksto informuoja ombudsmeną apie jų slaptumą.

³ <https://www.ombudsman.europa.eu/lt/annual/lt/113728>

Kad būtų įgyvendintos pirmoje pastraipoje numatytos taisyklės, ombudsmenas su atitinkama institucija, organu, tarnyba ar agentūra iš anksto susitaria dėl įslaptintos informacijos arba dokumentų tvarkymo sąlygų.

Atitinkamos institucijos, organai, tarnybos ar agentūros leidžia susipažinti su valstybės narės pateiktais dokumentais, kurie pagal teisės aktus laikomi įslaptintais, tik ombudsmeno tarnyboms nustačius atitinkamas dokumentų tvarkymo priemones ir apsaugos priemones, kuriomis užtikrinamas lygiavertis konfidencialumo lygis pagal Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 9 straipsnį ir laikantis atitinkamos Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros saugumo taisyklių.“ (Taip pat žr. 9 konstatuojamąją dalį.)

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

Pirma, šios nuostatos (nauja) paskutinė pastraipa yra neaiški ir joje minimi tik kai kurie Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 9 straipsnio aspektai. Šioje naujoje pastraipoje kalbama apie galimybę „susipažinti su valstybės narės pateiktais dokumentais, kurie [...] laikomi įslaptintais“, tačiau į ją neįtraukta keletas 9 straipsnio aspektų. Tame straipsnyje nustatyta: „Slapto pobūdžio dokumentais yra laikomi iš institucijų arba jų įsteigtų agentūrų, iš valstybių narių, trečiųjų šalių arba tarptautinių organizacijų kilę dokumentai, kurie, priklausomai nuo atitinkamos institucijos taisyklių, klasifikuojami kaip „TRĖS SECRET/TOP SECRET“ (YPATINGAI SLAPTI), „SECRET“ (SLAPTI) arba „CONFIDENTIEL“ (KONFIDENCIALŪS), ir kurie gina esminius Europos Sąjungos arba vienos ar daugiau valstybių narių interesus 4 straipsnio 1 dalies a punkte minimose srityse, ypač susijusius su visuomenės saugumu, gynyba ir kariniais reikalais.“

Antra, tokios priemonės turėtų būti taikomos tvarkant visus įslaptintus dokumentus. Todėl neaišku, kodėl šioje nuostatoje minimos tik slapties dokumentams taikytinos priemonės. Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 9 straipsnio 3 dalyje nustatyta: „Slapto pobūdžio dokumentai registruojami registre ir išduodami tiktai esant dokumento rengėjo sutikimui.“ Neaišku, kodėl minimi tik valstybių narių pateikti dokumentai ir neminimi kitų subjektų, pvz., ES nepriklausančių šalių ir tarptautinių organizacijų, pateikti dokumentai.

Galiausiai, nėra aišku, ar nuostatoje kalbama apie galimybę visuomenei susipažinti su tokiais dokumentais, ar apie tokių dokumentų perdavimą ombudsmenui.

Komisija siūlo 3 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos tekstą pakeisti taip:

„Atitinkamos institucijos, organai, tarnybos ar agentūros perduoda ombudsmenui savo arba valstybių narių, trečiųjų šalių arba tarptautinių organizacijų pateiktus dokumentus tik ombudsmeno tarnyboms nustačius atitinkamas dokumentų tvarkymo priemones ir apsaugos priemones pagal Reglamento (EB) Nr. 1049/2001 9 straipsnį ir laikantis atitinkamos Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros saugumo taisyklių.“

- Be to, Komisija siūlo dabartinę Ombudsmeno įgyvendinimo nuostatą 4 straipsnio 8 dalį tiesiogiai įtraukti į Statuto tekstą 3 straipsnio 4 dalies antros pastraipos pabaigoje, kad būtų užtikrintas tinkamas konfidencialios informacijos nustatymas ir tvarkymas.

Komisija siūlo šį tekstą:

„Kai institucija ar valstybė narė pateikia ombudsmenui informaciją arba dokumentus, juose turi būti aiškiai nurodyta, kuri informacija, jos manymu, turi būti laikoma konfidencialia. Ombudsmenas be išankstinio atitinkamos institucijos arba valstybės

narės sutikimo neatskleidžia tokios konfidencialios informacijos nei skundo pateikėjui, nei visuomenei.“

- 4 straipsnyje nustatyta: „Ombudsmenas ir jo darbuotojai nagrinėja prašymus dėl galimybės visuomenei susipažinti su dokumentais, išskyrus nurodytuosius 6 straipsnio 1 dalyje, laikydamiesi Reglamente (EB) Nr. 1049/2001 numatytų sąlygų ir apribojimų.

Nagrinėdamas skundus dėl teisės visuomenei susipažinti su Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros parengtais ar gautais dokumentais, ombudsmenas, atlikęs tinkamą analizę ir atsižvelgęs į visus būtinus aspektus, pateikia rekomendaciją dėl susipažinimo su tais dokumentais. Atitinkama institucija, organas, tarnyba ar agentūra reaguoja per Reglamente (EB) Nr. 1049/2001 numatytus laikotarpius. Jeigu atitinkama institucija, organas, tarnyba ar agentūra nesivadovauja ombudsmeno rekomendacija leisti susipažinti su dokumentais, ji tinkamai išdėsto savo atsisakymo priežastis. Tokiu atveju ombudsmenas informuoja skundo pateikėją apie esamas teisių gynimo priemones, įskaitant esamas kreipimosi į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą procedūras.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

(1) Dėl procedūros:

- Atitinkama institucija turėtų reaguoti į ombudsmeno rekomendaciją. Tačiau ombudsmeno rekomendacija nėra naujas prašymas leisti susipažinti su dokumentais ir negali būti jam lygiavertis ar traktuojamas kaip toks.
- Be to, jeigu institucija atsisakytų laikytis rekomendacijos, ji privalėtų priimti sprendimą, kuriuo pareiškėjui būtų suteikta nauja galimybė kreiptis į ES teismus. Tai nesuderinama su SESV 228 straipsnio 1 dalies antra pastraipa, kurioje nustatyta: „Tais atvejais, kai ombudsmenas nustato netinkamo administravimo atvejį, jis šiuo reikalu kreipiasi į atitinkamą instituciją, įstaigą ar organą, kuris per tris mėnesius privalo informuoti jį apie savo požiūrį. Paskui ombudsmenas siunčia pranešimą Europos Parlamentui ir atitinkamai institucijai, įstaigai ar organui. Skundą pateikęs asmuo informuojamas apie tokių tyrimų rezultatus.“ Tai taip pat neatitinka Ombudsmeno statuto 2 straipsnio 6 dalies, pagal kurią ombudsmenui pateikiami skundai nedaro įtakos terminams pateikti apeliaciją teismo procese.

(2) Dėl esmės:

- Pasiūlyme nustatyta: „Nagrinėdamas skundus dėl teisės visuomenei susipažinti su Sąjungos institucijos [...] parengtais ar gautais dokumentais, ombudsmenas, atlikęs tinkamą analizę ir atsižvelgęs į visus būtinus aspektus, pateikia rekomendaciją dėl susipažinimo su tais dokumentais.“ Neaišku, ar tai reiškia, kad:
- tais atvejais, kai Komisija negali išnagrinėti prašymo per teisės aktuose nustatytus terminus, ombudsmenas pateikia rekomendaciją tik dėl to procedūrinio pažeidimo; arba

- ombudsmenui bus leidžiama pačiam įvertinti prašymo leisti susipažinti su dokumentais pagrįstumą, Komisijai dar nebaigus kartotinės paraiškos vertinimo.

Pirmiau pateiktas antrasis aiškinimas būtų nepriimtinas – kol nepriimtas kartotinis sprendimas, netinkamas administravimas negali būti vertinamas iš esmės.

- Pasiūlyme nustatyta, kad tuo atveju, kai institucija „nesivadovauja ombudsmeno rekomendacija“, ombudsmenas informuoja skundo pateikėją apie teisių gynimo priemones, įskaitant kreipimąsi į teismą. Tokiu atveju rekomendacijos taptų privalomos ir būtų skaičiuojami nauji kreipimosi į teismą terminai, o tai būtų neįmanoma, nes, kaip nurodyta pirmiau, ombudsmenas suteikia piliečiams alternatyvą teisių gynimui Sąjungos teisme ir abi teisių gynimo priemonės negali būti taikomos tuo pačiu metu.

Komisija siūlo 4 straipsnio tekstą pakeisti taip:

„Ombudsmenas ir jo darbuotojai nagrinėja prašymus dėl galimybės visuomenei susipažinti su dokumentais, išskyrus nurodytuosius 6 straipsnio 1 dalyje, laikydamiesi Reglamente (EB) Nr. 1049/2001, papildytame Reglamento (EB) Nr. 1367/2006⁴ nuostatomis dėl galimybės susipažinti su informacija apie aplinką, numatytą sąlygų ir apribojimų.

Nagrinėdamas skundus dėl teisės visuomenei susipažinti su Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros parengtais ar gautais dokumentais, ombudsmenas, atlikęs tinkamą analizę ir atsižvelgęs į visus būtinus aspektus, nusprendžia, ar yra priežasčių manyti, kad esama netinkamo administravimo atvejo. Jeigu tokių priežasčių nėra, jis baigia bylos nagrinėjimą ir atitinkamai informuoja instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą. Jeigu yra priežasčių manyti, kad esama netinkamo administravimo atvejo, jis informuoja atitinkamą instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą apie nustatytus faktus, pagrindžiančius įtarimą dėl netinkamo administravimo, ir suteikia institucijai galimybę dėl jų pateikti pastabas. Jeigu, atsižvelgęs į visas atitinkamos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros pastabas, ombudsmenas nustato, kad esama netinkamo administravimo atvejo, jis informuoja atitinkamą instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą ir prireikus pateikia rekomendaciją. Taip informuota institucija, organas, tarnyba ar agentūra per tris mėnesius pateikia ombudsmenui išsamią nuomonę.“

Šis alternatyvus pasiūlymas grindžiamas tuo, kad ombudsmenas neturėtų daryti išvados, kad esama netinkamo administravimo, nesuteikęs institucijai galimybės pateikti pastabų dėl nustatytų faktų.

Sakinys „Atitinkama institucija, organas, tarnyba ar agentūra reaguoja per Reglamente (EB) Nr. 1049/2001 numatytus laikotarpius“ turėtų būti išbrauktas. Tie laikotarpiai taikomi tik pareiškėjui teikiamiems atsakymams. Teisinio pagrindo išplėsti tų laikotarpių taikymą ombudsmenui teikiamiems institucijos atsakymams nėra. Be to, jie yra neproporcingi ir nesuderinti. Ombudsmenui pateikus rekomendaciją, institucija, prieš pateikdama ombudsmenui atsakymą, turi tą rekomendaciją išnagrinėti. Tačiau ombudsmenas nebūtų saistomas jokių terminų ir rekomendaciją pateiktų tik „atlikęs tinkamą analizę ir atsižvelgęs į visus būtinus aspektus“.

⁴ 2006 m. rugsėjo 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1367/2006 dėl Orhuso konvencijos dėl teisės gauti informaciją, visuomenės dalyvavimo priimanč sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais nuostatų taikymo Bendrijos institucijoms ir organams (OL L 264, 2006 9 25, p. 13).

Svarbu įtraukti prašymus dėl galimybės susipažinti su informacija apie aplinką, numatytus pirmajame Orhuso konvencijos ramstyje ir įtrauktiems į ES teisinę tvarką Reglamentu (EB) Nr. 1367/2006. Sąvoka „informacija apie aplinką“ nustatyta 2 straipsnio 1 dalies d punkte. Reglamento (EB) Nr. 1367/2006 3 straipsnyje nustatyta, kad Reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 taikomas visiems prašymams pateikti informaciją apie aplinką, tačiau taisyklės nėra visiškai identiškos dėl, be kita ko, 6 straipsnio. Todėl ji būtina įtraukti į daromą nuorodą į Reglamentą (EB) Nr. 1049/2001.

- Galiausiai, Komisija siūlo dabartinę Ombudsmeno įgyvendinimo nuostatų 9 straipsnio 4 dalį tiesiogiai įtraukti į Statuto tekstą 3 straipsnio 4 dalies ketvirtos pastraipos pabaigoje, kad būtų nustatytas procesas, pagal kurį ombudsmenas saugos informaciją.

Komisija siūlo šį tekstą:

„Ombudsmenas saugo tyrimo metu iš institucijos, organo, tarnybos ar agentūros arba valstybės narės gautus dokumentus, kuriuos ta institucija arba valstybė narė yra pripažinusi konfidencialiais, tik tol, kol vyksta tyrimas. Ombudsmenas gali prašyti institucijos, organo, tarnybos ar agentūros arba valstybės narės saugoti tokius dokumentus bent penkerius metus nuo tada, kai tai institucijai, organui, tarnybai ar agentūrai arba valstybei narei pranešama, kad ombudsmenas tų dokumentų nebesaugo.“

ES PAREIGŪNŲ IR KITŲ TARNAUTOJŲ PARODYMŲ APIMTIES IŠPLĖTIMAS

3 straipsnio 4 dalies paskutinėje pastraipoje nustatyta: „Ombudsmeno prašymu Sąjungos institucijų, organų, tarnybų ir agentūrų pareigūnai ir kiti tarnautojai duoda parodymus dėl faktų, kurie susiję su ombudsmeno atliekamu tyrimu. Minėtieji pareigūnai ar tarnautojai turi kalbėti savo institucijos, organo, tarnybos ar agentūros vardu. Jie ir toliau laikosi pagal jiems taikomas taisykles nustatytų įpareigojimų. Kai jie yra saistomi pareigos saugoti profesinę paslaptį, negali būti laikoma, kad ši pareiga taikoma ir informacijai, susijusiai su skundais ar tyrimais dėl priekabiavimo arba netinkamo administravimo.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) Būtina patikslinti darbuotojų informacijos atskleidimo ombudsmenui teisinį pagrindą. Siūloma nuostata susijusi su Sąjungos institucijų, organų, tarnybų ar agentūrų darbuotojų parodymais ombudsmenui. Svarbu priminti, kad Tarnybos nuostatų 19 straipsnyje, kuriame nustatyta, kad darbuotojai gali duoti parodymus tik gavę išankstinį oficialų paskyrimą tarnybos leidimą, kalbama tik apie informacijos atskleidimą teismo proceso metu. Kadangi ombudsmeno tyrimas nėra teismo procesas, 19 straipsnis negali būti taikomas ombudsmenui duodamiems parodymams. Taigi „parodymų davimas“, apie kurį kalbama siūlomoje nuostatoje, turėtų būti vadinamas „informacijos atskleidimu“, kuriam taikoma Tarnybos nuostatų 17 straipsnio 1 dalis. Joje nustatyta: „Be leidimo pareigūnas negali atskleisti jokios informacijos, gautos atliekant savo pareigas, išskyrus atvejus, kai tokia informacija jau yra išviešinta ar visuomenei sudaryta galimybė ją sužinoti.“ Taigi, prieš atskleisdami informaciją, be kita ko, duodami parodymus ombudsmenui, darbuotojai turi gauti savo vadovų sutikimą.
- (2) Būtina patikslinti faktą, kad darbuotojai negali būti kviečiami duoti parodymų kaip individualūs asmenys.

Dabartinė siūlomos nuostatos formuluotė, kurioje kalbama apie darbuotojo pareigą duoti „parodymus dėl faktų, kurie susiję su [...] atliekamu tyrimu“, sudaro įspūdį, kad darbuotojai gali būti įpareigoti duoti parodymus ombudsmenui kaip individualūs asmenys ir pateikti ombudsmenui savo įvykių versiją. Tačiau prašydamas, kad darbuotojas duotų parodymus kaip individualus asmuo, ombudsmenas viršytų savo įgaliojimus. Ombudsmenas nagrinėja institucijų netinkamą administravimą ir neturi įgaliojimų tirti individualių asmenų nurodytų faktinių aplinkybių, ypač priekabiavimo atvejais. Įgaliojimus išklausti liudytojus ir nustatyti faktus turi tik atsakinga institucija ir prireikus Europos Sąjungos Teisingumo Teismas.

Antrajame siūlomos nuostatos sakinyje jau nurodyta, kad darbuotojai „turi kalbėti savo institucijos, organo, tarnybos ar agentūros vardu“. Siekiant išvengti dviprasmiškumo, nuorodą į darbuotojo duodamus „parodymus dėl faktų“ reikėtų išbraukti.

- (3) Pareiga saugoti profesinę paslaptį turėtų būti taikoma visada.

Paskutiniame siūlomos nuostatos sakinyje nurodyta, kad Tarnybos nuostatų 17 straipsnio 1 dalyje nustatyta pareiga saugoti profesinę paslaptį netaikoma tais atvejais, kai ombudsmenas išklauso darbuotojus tyrimo tikslais. Šis sakinyje turėtų būti išbrauktas, nes Tarnybos nuostatų 17 straipsnio 1 dalis taikoma visoms aplinkybėms, įskaitant atvejus, kai darbuotojai atskleidžia informaciją ombudsmeno atliekamo tyrimo tikslais. Iš esmės vienintelės Tarnybos nuostatuose numatytos išimtys yra susijusios su atvejais, kai darbuotojai atskleidžia informaciją teismo proceso metu (19 straipsnis) arba kaip pranešėjai (22a ir 22b straipsniai).

NAUJA NUOSTATA DĖL INTERESŲ KONFLIKTŲ

3 straipsnio 5 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas periodiškai nagrinėja procedūras, susijusias su Sąjungos institucijų, organų, tarnybų ir agentūrų administraciniais veiksmais, ir vertina, ar jie gali veiksmingai užkirsti kelią interesų konfliktams, užtikrinti nešališkumą ir visišką teisės į gerą administravimą laikymąsi. Ombudsmenas gali nustatyti ir įvertinti galimus visų lygmenų interesų konfliktų atvejus, kurie galėtų būti laikomi netinkamo administravimo priežastimis. Tokiu atveju ombudsmenas parengia konkrečias išvadas ir informuoja Europos Parlamentą, apie tai, kas šiuo klausimu konstatuota.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) Ombudsmenas nėra atsakingas už konkrečios kitų institucijų veiklos nuolatinį tikrinimą ar priežiūrą. Ombudsmenas gali nagrinėti šiuos klausimus naudodamasis savo įgaliojimais tirti skundus arba pradėti tyrimus savo iniciatyva, tačiau tik galimais netinkamo administravimo atvejais. Į ombudsmeno įgaliojimus neįeina bendras politikos ir procedūrų vertinimas.
- (2) Komisija mano, kad žodis „išvados“ yra neaiškus. Atrodo, kad ombudsmenui suteikiamas įgaliojimas daryti išvadas kitais nei tyrimo tikslais, o tai reiškia, kad, pavyzdžiui, institucija negalėtų pateikti savo nuomonės. Tai nesuderinama su SESV 228 straipsnio 1 dalies antra įtrauka.

SPECIALUS PRANEŠIMAS EUROPOS PARLAMENTUI

3 straipsnio 9 dalyje nustatyta: „Tuomet ombudsmenas siunčia pranešimą atitinkamai institucijai, organui, tarnybai ar agentūrai ir, jei tai būtina atsižvelgiant į nustatyto netinkamo

administravimo atvejo pobūdį ar mastą, Europos Parlamentui. Savo pranešime ombudsmenas gali pateikti rekomendacijų. Ombudsmenas praneša skundo pateikėjui apie tyrimo rezultatus, atitinkamos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros pareikštą nuomonę bei visas ombudsmeno pranešime pateiktas rekomendacijas.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

Ombudsmenas visada turėjo teisę Europos Parlamentui teikti ne tik metinius veiklos pranešimus, bet ir specialiuosius pranešimus. Jis rengia specialiuosius pranešimus tik išskirtiniais ir ypatingais atvejais, kai ombudsmenas mano, kad netinkamo administravimo mastas yra ypač didelis. Ombudsmenas pateikia vidutiniškai vieną specialųjį pranešimą per metus. Paskutinis su Komisija susijęs pranešimas buvo pateiktas 2012 m. ir jame buvo aptarta Vienos oro uosto plėtra. Siūloma formuluotė yra geresnė nei galiojančiame tekste esanti formuluotė, visų pirma dėl to, kad joje nurodomi pavyzdžiai, kokiais atvejais turi būti siunčiami specialieji pranešimai, taigi, labiau tikėtina, kad šios nuostatos bus laikomasi.

GALIMYBIŲ DALYVAUTI EUROPOS PARLAMENTO POSĖDŽIUOSE IŠPLĖTIMAS

3 straipsnio 10 dalyje nustatyta: „Atlikdamas Sąjungos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros veiklos tyrimą, kai tinkama, ombudsmenas gali savo iniciatyva arba Europos Parlamentui paprašius tinkamiausiu lygmeniu dalyvauti Europos Parlamento posėdyje.“

Komisija neprieštarauja šiam pasiūlymui ir norėtų pabrėžti, kad nuspręsti, kaip ir kada ombudsmenas gali dalyvauti Europos Parlamento posėdžiuose, turi Parlamentas.

NAUJA SPRENDIMO SIŪLYMO PROCEDŪRA

3 straipsnio 11 dalyje nustatyta: „Kiek įmanoma, ombudsmenas siekia rasti sprendimą kartu su atitinkama institucija, organu, tarnyba ar agentūra, kad būtų panaikinta netinkamo administravimo praktika ir patenkintas skundas. Ombudsmenas praneša skundo pateikėjui apie siūlomą sprendimą ir atitinkamos institucijos, organo, tarnybos ar agentūros pateiktas pastabas, jei tokių buvo. Jei skundo pateikėjas pageidauja, jis turi teisę bet kuriuo etapu pateikti ombudsmenui pastabas arba papildomą informaciją, kuri skundo pateikimo metu nebuvo žinoma.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

Jau dabar, visų pirma po to, kai 2016 m. įsigaliojo naujos Ombudsmeno statuto įgyvendinimo nuostatos, galima siūlyti netinkamo administravimo atvejų sprendimo būdus, o ne priimti oficialius sprendimus. Tai atitinka visų susijusių šalių interesus.

OMBUDSMENO METINIO PRANEŠIMO TURINYS

3 straipsnio 12 dalyje nustatyta: „Kiekvienos metinės sesijos pabaigoje ombudsmenas pateikia Europos Parlamentui pranešimą apie savo atliktų tyrimų rezultatus. Į pranešimą įtraukiamas ombudsmeno rekomendacijų laikymosi lygio vertinimas ir išteklių, kuriais jis galėjo naudotis vykdydamas savo pareigas, tinkamumo vertinimas. Šie vertinimai gali būti pateikti ir kaip atskiri pranešimai.“ (Taip pat žr. 6 konstatuojamąją dalį.)

Komisija neprieštarauja šiam pasiūlymui ir norėtų pabrėžti, kad šį klausimą turi spręsti Europos Parlamentas.

Ombudsmeno metiniame pranešime Europos Parlamentui jau aptariamas rekomendacijų laikymosi lygis ir turimi ištekliai. Ombudsmenas kiekvienais metais skelbia antrąjį pranešimą, kuriame pateikiami naujausi duomenys („*Putting it Right*“).

KREIPIMASIS Į EUROPOS KOVOS SU SUKČIAVIMU TARNYBĄ IR EUROPOS PROKURATŪRĄ

6 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta: „Jei ombudsmenas mano, kad atliekant tyrimą nustatyti faktai gali būti susiję su baudžiamąja teise, jis apie tai praneša kompetentingoms nacionalinėms institucijoms ir Europos kovos su sukčiavimu tarnybai bei Europos prokuratūrai tiek, kiek atitinkamas atvejis patenka į jų įgaliojimų sritį. Prireikus ombudsmenas taip pat informuoja apie tai Sąjungos instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą, kuriai pavaldus atitinkamas pareigūnas ar kitas tarnautojas ir kuri gali taikyti Protokolo Nr. 7 dėl Europos Bendrijų privilegijų ir imunitetų protokolo 17 straipsnio antrą pastraipą.“ (Taip pat žr. 10 ir 11 konstatuojamąsias dalis.)

Komisija iš dalies sutinka su šiuo pasiūlymu, nes, jos nuomone, tais atvejais, kai tyrimo metu nustatyti faktai gali būti susiję su baudžiamąja teise, gali būti naudinga, jeigu ombudsmenas informuotų kompetentingas nacionalines institucijas, Europos kovos su sukčiavimu tarnybą ir Europos prokuratūrą.

Tačiau Komisija taip pat mano, kad tekstas turėtų būti iš dalies pakeistas taip, kad apimtų daugiau veiksmų (žr. toliau).

- (1) Pirmiau pateikta formuluotė yra neteisinga, nes institucijos panaikina imunitetą teisėsaugos institucijų prašymu arba su jomis bendradarbiaudamos, bet ne savo iniciatyva.
- (2) Dabartinis pirmo sakinio pirmosios dalies tekstas („[j]ei ombudsmenas mano, kad atliekant tyrimą nustatyti faktai gali būti susiję su baudžiamąja teise [...]“) suteikia ombudsmenui tam tikrą diskreciją spręsti, ar pranešti apie tokius faktus (ar ne), ir kada tai padaryti. Tiek Reglamento (EB) Nr. 883/2013 8 straipsnio 1 dalyje, tiek Reglamento (ES) 2017/1939 24 straipsnio 1 dalyje institucijoms, organams, tarnyboms ir agentūroms tokia diskrecija nenumatyta – priešingai, joms nustatyta pareiga besąlygiškai ir nedelsiant informuoti arba OLAF, arba Europos prokuratūrą.
- (3) Vadovaudamasis dabartine paskutinio sakinio formuluote ombudsmenas, pranešęs OLAF arba Europos prokuratūrai apie jų atitinkamai kompetencijai priskirtus faktus, galėtų informuoti apie juos ir instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą, kuriai pavaldus atitinkamas pareigūnas ar tarnautojas, tačiau OLAF arba Europos prokuratūra galėtų pageidauti, kad tokios informacijos perdavimas būtų atidėtas.

Reglamento (EB) Nr. 883/2013 4 straipsnio 8 dalyje OLAF suteikiama tam tikra veiksmų laisvė: „*Tai atvejais, kai prieš priimdama sprendimą dėl to, ar pradėti išorės tyrimą, Tarnyba tvarkydama informaciją gali daryti prielaidą, kad buvo įvykdytas Sąjungos finansiniams interesams kenkiantis sukčiavimas, korupcija ar kita neteisėta veikla, apie tai ji gali pranešti atitinkamai institucijai, įstaigai, organui ar agentūrai.*“ (Paryškinta papildomai.)

Be to, jeigu OLAF, remdamasi iš Ombudsmeno gauta informacija, pradeda vidaus tyrimą dėl pareigūno, kito tarnautojo, institucijos ar įstaigos nario, organo ar agentūros vadovo arba personalo nario, ji privalo informuoti instituciją, įstaigą, organą ar agentūrą, kuriai tas asmuo priklauso (Reglamento (EB) Nr. 883/2013 4 straipsnio 6 dalies pirma pastraipa). Tačiau OLAF taip pat gali atidėti tokios informacijos

perdavimą (Reglamento Nr. 883/2013 (EB) Nr. 883/2013 4 straipsnio 6 dalies paskutinė pastraipa). Todėl ombudsmenas, informuodamas instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą, kuriai pavaldus atitinkamas pareigūnas ar tarnautojas, prieš tai nepasikonsultavęs su OLAF, galėtų netiesiogiai pakenkti OLAF sprendimams dėl tolesnių veiksmų, kurių ji galėtų imtis dėl gautos informacijos (pavyzdžiui, jeigu ji nuspręstų, ar pradėti tyrimą, ar ne, ir kada informuoti atitinkamą instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą apie pradėtą vidaus tyrimą).

Tie patys argumentai (dėl būtinybės apsaugoti būsimų tyrimų konfidencialumą) galioja ir Europos prokuratūros atžvilgiu.

Komisija siūlo šį tekstą:

„Jei per ombudsmeno atliekamą tyrimą nustatyti faktai gali būti laikomi nusikalstama veika arba gali būti su ja susiję, ombudsmenas praneša kompetentingoms nacionalinėms institucijoms ir Europos kovos su sukčiavimu tarnybai ir pagal Reglamento (ES) 2017/1939 24 straipsnį Europos prokuratūrai, tiek, kiek atitinkamas atvejis patenka į jų kompetencijos sritį. Tai nedaro poveikio bendrai visų institucijų, organų, tarnybų ir agentūrų pareigai informuoti Europos kovos su sukčiavimu tarnybą pagal Reglamento (EB) Nr. 883/2013 8 straipsnį. Prireikus, pasikonsultavęs su OLAF arba Europos prokuratūra, ombudsmenas taip pat informuoja Sąjungos instituciją, organą, tarnybą ar agentūrą, kuriai pavaldus atitinkamas pareigūnas ar tarnautojas ir kuri gali pradėti atitinkamas procedūras.“

OMBUDSMENO PRANEŠIMAS SUSIJUSIAM ASMENIUI IR SKUNDO PATEIKĖJUI APIE INFORMACIJOS PERDAVIMĄ EUROPOS PROKURATŪRAI

11 konstatuojamojoje dalyje nurodyta: „[R]eikėtų atsižvelgti į naujausius pokyčius, susijusius su Sąjungos finansinių interesų apsauga nuo nusikalstamų veikų, visų pirma į tai, kad Tarybos reglamentu (ES) 2017/1939 buvo įsteigta Europos prokuratūra, ir sudaryti ombudsmenui galimybę pateikti Europos prokuratūrai visą informaciją, kuri patenka į jos kompetencijos sritį. Be to, siekiant visapusiškai užtikrinti nekaltumo prezumpciją ir teisę į gynybą, įtvirtintą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnyje, pageidautina, kad ombudsmenas, perduodamas Europos prokuratūrai į jos kompetencijos sritį patenkančią informaciją, praneštų apie tai atitinkamam asmeniui ir skundo pateikėjui.“

Komisija iš dalies sutinka su šiuo pasiūlymu, nes pareiga pranešti Europos prokuratūrai yra nustatyta Reglamente (ES) 2017/1939.

Tačiau Komisija mano, kad paskutinis sakinyss turėtų būti išbrauktas. Jei ombudsmenas perduoda Europos prokuratūrai į jos kompetencijos sritį patenkančią informaciją ir apie tai praneša atitinkamam asmeniui ir skundo pateikėjui, tai gali trukdyti Europos prokuratūrai atlikti bet kokius galimus ar būsimus tyrimo veiksmus. Be to, informacijos perdavimo Europos prokuratūrai etape nusikalstamos veikos tyrimas dar nėra pradėtas ir nė vienas susijusiam asmeniui nėra pateikta kaltinimų. Todėl ES pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnis dar netaikomas. Tame etape būtina išsaugoti bet kokio būsimo nusikalstamos veikos tyrimo konfidencialumą. Europos prokuratūra, atlikdama tyrimą, privalo laikytis ES pagrindinių teisių chartijos ir užtikrinti procesines teises (žr. Tarybos reglamento (ES) 2017/1939 5 ir 41 straipsnius).

BENDRADARBIAVIMAS SU EUROPOS SĄJUNGOS PAGRINDINIŲ TEISIŲ AGENTŪRA

7 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „*Savo įgaliojimų srityje ombudsmenas bendradarbiauja su Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūra ir kitomis institucijomis bei organais,*

vengdamas bet kokio dubliavimosi su jų vykdoma veikla.“ (Taip pat žr. 12 konstatuojamąją dalį.)

Komisija sutinka su principu, kad ombudsmenas savo įgaliojimų srityje turėtų bendradarbiauti su Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūra. Tačiau ji mano, kad tekstą reikėtų patikslinti dėl toliau nurodytų priežasčių.

Ombudsmenas neturi bendros kompetencijos žmogaus teisių srityje ir gali nagrinėti tik netinkamo administravimo atvejus ir bendradarbiauti su Pagrindinių teisių agentūra toje srityje. Platesnis bendradarbiavimas su „*kitomis institucijomis bei organais*“ nėra tikslingas, nebent pasiūlyme būtų tiksliai nurodyta, su kokiomis kitomis institucijomis ir organais (kurioje kompetencijos srityje, su kuriomis ES institucijomis / organais ar valstybių narių organais) jis būtų vykdomas.

Komisija siūlo šį tekstą:

„SESV 228 straipsnyje nustatytų įgaliojimų srityje ombudsmenas bendradarbiauja su Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūra, vengdamas bet kokio dubliavimosi su jos vykdoma veikla, taip pat su valstybių narių institucijomis ir organais, atsakingais už pagrindinių teisių skatinimą ir apsaugą.“

GALIMŲ KANDIDATŲ EITI OMBUDSMENO PAREIGAS APRIBOJIMAI

8 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas parenkamas iš asmenų, kurie yra Sąjungos piliečiai, turi visas pilietines ir politines teises, visiškai užtikrina savo nepriklausomumą, nebuvo nacionalinių vyriausybių nariai ar Sąjungos institucijų darbuotojai per pastaruosius trejus metus ir atitinka nešališkumo reikalavimus, keliamus asmenims, siekiantiems užimti aukštas pareigas teisminėje institucijoje savo šalyje, ir turi pripažintą kompetenciją ir patirtį, kad galėtų atlikti ombudsmeno pareigas.“

Komisija nesutinka su šiuo pasiūlymu dėl toliau nurodytų priežasčių.

- (1) Ombudsmeno pareiga būti nepriklausomam ir nesiekti gauti jokios vyriausybės, institucijos, organo, tarnybos ar subjekto nurodymų ir jais nesivadovauti nėra pagrindas, kuriuo remiantis būtų galima pagrįstai neleisti būti kandidatais asmenims, kurie per pastaruosius 3 metus ėjo politines pareigas nacionalinėje vyriausybėje arba ES institucijoje. Teisingumo Teismo teisėjams ir generaliniams advokatams panašus draudimas netaikomas (žr. SESV 253 straipsnį).
- (2) Komisija abejoja, ar proporcinga neleisti būti kandidatais visiems viešąsias pareigas einantiems asmenims, įskaitant buvusius Teisingumo Teismo teisėjus, Europos Audito Rūmų narius ir Europos Parlamento narius, neatsižvelgiant į jų asmeninius nuopelnus, taip pat nepaisant panašumų su kitų kategorijų asmenimis, kuriems būtų leidžiama būti kandidatais. Jei siekiama išvengti interesų konfliktų, yra proporcingesnių būdų šiam tikslui pasiekti.
- (3) Dabar galiojančiame statute nustatyta: „[...] ir atitinka reikalavimus, keliamus asmenims, norintiems užimti pareigas aukščiausioje teisminėje institucijoje jo šalyje, arba turi pripažintą kompetenciją ir patirtį atlikti ombudsmeno pareigas.“ Paaškinimo šiam pakeitimui ir pirmojo alternatyvaus reikalavimo pakeitimui nėra. Tiesioginė siūlomo pakeitimo pasekmė bus ta, kad pirmenybė bus teikiama kandidatams, kurie yra ėję ombudsmeno pareigas, o ne pareigas nacionalinėse teisminėse institucijose.

ĮGYVENDINIMO NUOSTATOS

- 17 straipsnyje nustatytas minimalus turinys (šeši punktai), kuris turėtų būti įtrauktas į šias nuostatas, ir tai, jog priimtos įgyvendinimo nuostatos turi atitikti „šį reglamentą“. Komisija siūlo, kad priimant šias įgyvendinimo nuostatas būtų konsultuojamasi su atitinkamomis institucijomis, pvz., Europos Parlamentu, Taryba ir Komisija, nes tai yra įprasta kitų institucijų praktika.

ĮVAIRŪS PAKEITIMAI

- 9 straipsnio 3 dalyje nustatyta: „Ombudsmenui nustojus eiti pareigas dar prieš baigiantis kadencijai, per tris mėnesius nuo tada, kai pareigybė atsilaivsina, likusiam Europos Parlamento kadencijos laikotarpiui paskiriamas naujas ombudsmenas. Iki tol, kol bus išrinktas naujas ombudsmenas, už skubius klausimus, patenkančius į ombudsmeno įgaliojimų sritį, atsakingas 13 straipsnio 2 dalyje nurodytas sekretoriato vadovas.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes jame aiškiai nurodyta, kad ombudsmenui nustojus eiti pareigas nepasibaigus kadencijai veiklos tęstinumą užtikrina sekretoriato vadovas (ombudsmeno sekretoriatas, nurodytas 13 straipsnyje).

- 10 straipsnyje nustatyta: „Jei Europos Parlamentas ketina kreiptis dėl ombudsmeno atleidimo pagal SESV 228 straipsnio 2 dalį, prieš pateikdamas tokį prašymą jis išklauso ombudsmeną.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes būtų teisinga, kad Europos Parlamentas, prieš prašydamas atleisti ombudsmeną, jį išklaustų.

- 13 straipsnio 1 dalyje nustatyta: „Ombudsmenui skiriamas tinkamas biudžetas, kuris turi būti pakankamas siekiant užtikrinti ombudsmeno nepriklausomumą ir sudaryti sąlygas vykdyti Sutartyse ir šiame reglamente nurodytas pareigas.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes juo aiškiai nurodoma, kad ombudsmenui turi būti skiriama pakankamai finansinių išteklių, kad jis galėtų vykdyti savo pareigas.

- 13 straipsnio 3 dalyje nustatyta: „Ombudsmenas turėtų siekti, kad būtų užtikrinta Ombudsmeno sekretoriato sudėties lyčių lygybė.“

Komisija sutinka su šiuo pasiūlymu, nes juo siekiama užtikrinti lyčių lygybę ombudsmeno sekretoriatoje. ***Tačiau Komisija siūlo pridėti šią frazę:*** „[...] pagal Tarnybos nuostatų 1d straipsnio 2 dalį“.